

[Veistrup.]

det sker —, om den høje Regering og Partiet Venstre er i Stand til at følge den Retning, som er angivet af det ærede Medlem.

Finansministeren (N. Neergaard): Tiden er jo langt fremrykket, og jeg skal derfor nøjes med ganske faa Bemærkninger.

Det er blevet sagt — vistnok særlig af den ærede sidste Taler, Ordføreren for det radikale Parti —, at i 1922 var der ingen, som tænkte sig andet, end at det skulde være en permanent Beskatning, og at man den Gang var naaet til, hvad man fra alle Sider kunde anse for en rimelig Formuebeskatning. Dette er saa urigtigt som vel muligt, thi det, der skete i 1922, var jo ikke alene, at jeg som Minister tog det bestemte Forbehold, at jeg ansaa de da vedtagne Skattesatser for Formuer for urimelig høje i og for sig, og at det kun var finansiel Nødvendighed, der kunde tvinge til at opretholde dem, men det fik desuden Udtryk deri, at der i selve Loven blev indsat en Bestemmelse om, at Skattesatserne skulde revideres i Løbet af ganske kort Tid — det var netop Udtryk for, at man betragtede det som noget midlertidigt, man maatte bøje sig for paa Grund af de slette finansielle Forhold, men som skulde rettes, saa snart Lejlighed var dertil. I det hele begaar baade den ærede socialdemokratiske og den ærede radikale Ordfører den fundamentale Fejl at betragte den nuværende Formuebeskatning som noget normalt, medens det baade den Gang, den blev indført, og senere i 1922 bestemt er hævdet, at den *ikke* var normal. Ogsaa Finansminister Brandes har Gang paa Gang givet til Kende, at har mente, man her var kommet alt for højt op. Det glemmer de Herrer nu helt, de betragter den som noget normalt og mener, at naar man vil nedsætte denne urimelige og ødelæggende Formuebeskatning, er det en Favør, en Julegave, en særlig Elskværdighed overfor Millionærerne og de rige Selskaber. De Herrer er ganske forkert indstillede i den Henseende.

Begge de ærede Talere har dernæst talt om det uheldige i, at man gav en Præmie for daarligt anbragte og daarligt arbejdende Formuer. Naar vi lever i en Tid, hvor dygtigt og rationelt drevne Skov- og Landbrug giver en Gennemsnitsforrentning af henholdsvis 0,8 og 1,6 pCt. — og det vel at mærke Virksomheder, som ikke er Udskuddet indenfor disse Erhverv, det er de bedst drevne Virksomheder og dem, som har mest Rede paa det økonomiske Udbytte —, synes jeg, det er at føje Haan til Skade, naar man

taler om, at det er daarligt drevne Virksomheder; der vil faa Gavn af denne Lov. Nej, Krisen bestaar for de bedst drevne Skovbrug, for de bedst drevne Landbrug, for Tusinder af veldrevne Byerhverv, Rederier, Haandværks- og Fabrikvirksomheder o. s. v., navnlig hvor der er Nødvendighed for en større Kapitalanbringelse i fast Egen- dom. Det er et ikke ualmindeligt Forhold, at Manden maa være himmelglad, hvis han kan faa sit personlige Arbejde betalt uden at faa noget som helst Udbytte af sin Formue. Og saa er det ansvarsløs og urimelig Tale, naar man siger, at det kun er de daarligt anbragte og daarligt arbejdende Kapitaler, som skal have Skattelettelse.

Endvidere er der sagt, hvad vi hørte saa ofte i Folketinget, at det her drejer sig om en Foranstaltning, der kun kommer de velhavende til gode, medens den lille Mand kun faar en lille Skattelettelse. Ja, det ligger i, at den lille Mand kun svarer en meget lille Skat. Jeg har altid selv været Talsmand for, at de smaa Indtægter og Formuer skulde lattes saa meget i Skat som muligt, og det var da ogsaa mig, som i 1922 gennemførte de betydelige Forøgelse af Fradragene, baade de personlige Fradrag og Familiefradragene. De ærede Medlemmer ved jo, at derved er naaet, at en Arbejder og en Smaamand betaler saa ganske forsvindende Beløb i Skat. Men saa kommer man nu bagefter og anvender dette overfor et Forslag om almindelig Skattenedsættelse og siger: det er jo kun de bedre stillede, du hjælper, hvad giver du de smaa? Nogle faa Kroner. Men Grunden er altsaa netop den, at de meget demokratiske Forandringer af vor Skattelovgivning, som blev gennemført i 1922, bevirker, at disse Mennesker betaler saa lidt, at en Skattelettelse kun kan komme til at andrage Smaasummer. For Resten er det fuldkommen urigtigt, naar man hævder, at hverken Husmænd eller Gaardmænd eller mindre næringsdrivende vil faa Gavn af den foreslaaede Lettelse. Jo, de allerfleste af dem vil faa Gavn af den, for saa vidt deres Bedrifter kun afkaster en ringe Rente, og det er desværre Tilfældet med langt de fleste af dem. Al denne Snak om, at denne Lov holder sig alene til Toppen, kun tager Hensyn til de rige og meget formuende, er hen i Vejret. Den behandler alle fuldkommen ens, giver dem forholdsvis de samme Nedsættelser, men naturligvis, den Mand, der kun betaler 20 eller 30 Kr. i Skat, kan ikke faa den samme Nedsættelse som den, der betaler 20 000 eller 30 000 Kr.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) mente, det var forkert, at jeg